

фия, рано умрѣлъ. Малкиятъ Иванчо пасѣлъ добитѣкъ по Кална глава и Градищата. Често майка му разправяла стари приказки за змея, който излизалъ изъ близкия изворъ. Отъ нѣкаква поличба се изгубилъ извора (изврѣлъ въ полето), а заедно съ него пропадналъ и змея. Затова мѣстото и досега се нара Змеянъ.

„Детето расте — продължава разказа си Филаретовъ — но сирота майка нѣма съ що да го храни и облича. Погледне она своето сираче не всѣкога сито, босо и окжсано, сърдцето ѝ се препълва отъ жалостъ, прегръща това клето сираче съ всичката си материнска любовъ, цѣлува го и после си слага главата на синовата главица и пролива горещи сълзи, като си мисли, че она скоро ще умре, а кому ще остави своето нещастно дете? Кой ще го облѣче? Кой ще го очува и опази отъ бедствията на ония тежки за нея страна кърджалийски времена? . . .“

Въ това време нѣкакви пжтници заминали за Търново. Татѣкъ нѣйде изъ монастиритѣ живѣялъ вуйчото на малкия Иванчо. Пожелалъ той при него да иде. За тази раздѣла съ майката ето какво четемъ въ сжщия разказъ на Филаретова:

“Бедната майка трепери отъ силно душевно вълнение, плаче съ гласъ и развързва отъ посъхналитѣ си гърди една връвица, на която били нанизани 12 стари сребърни пари, последния нанизъ и имотъ на горката вдовица, свързва ги въ една кърпица и ги дава своему сину, кого облива съ сълзи и жално, жално говори: „сине, рожба моя! Ти нѣмашъ баща да се грижи за тебе. Азъ съмъ болна и скоро ще умра; ние нѣмаме никакъвъ имотъ: само тѣзи сребърни парици ти